

**Då prostinnan och doctorinnan fru Regina
Margareta Lindblom, född Pallavicini,
jordfästes i Odensvi kyrka d. 30 aug. 1793.
Linköping hos G.W. Londicer, k.g. boktr.**

Linköping
1793

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

LINDBLOM, REGINA

Sv. Saml.

Biogr.

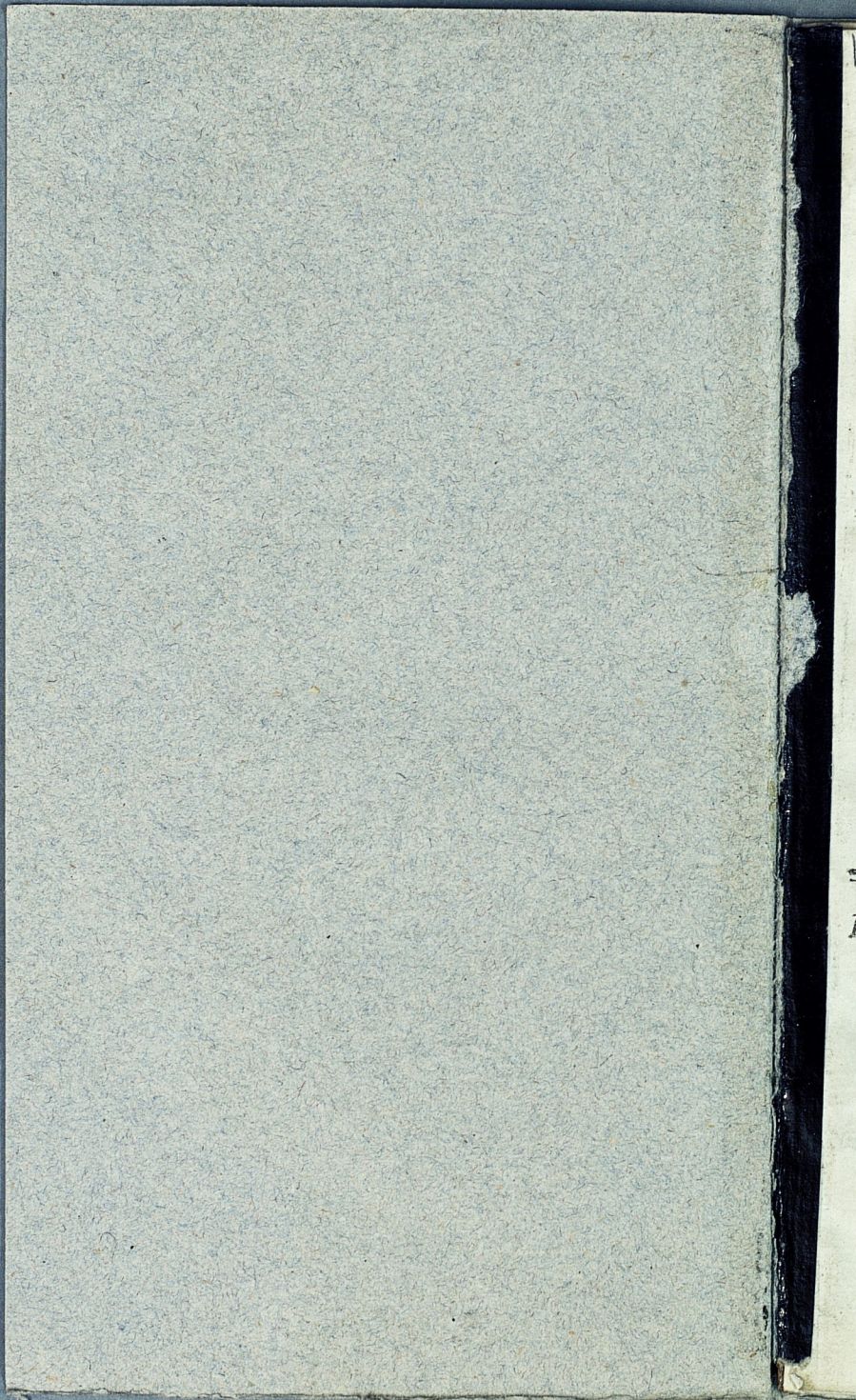
Sv.

(Bf.)

1700-1829

1723

LINDBLÖM, R.

23.

Bioogr.
Sw.
(Ber.)

1700-1829

Då

PROSTINNAN och DOCTORINNAN

FRU

REGINA MARGARETA

LINDBLÖM,

FÖDD I PALLAVICINI,

Fordfästes i Odensvi Kyrka

d. 30 Aug. 1793.

Linköping hos G.W. Londicer, K. G. Boktr.

[1793]

Det är godt att göra mycket för up-
muntrandet af lysande egenskaper,
men det är nödvändigt at göra allt för
uplifvandet af et moraliskt värde hos
människor.

L —

DÅ verden, upmærksom händre på det stora än det goda, förvånad händre än rörd, mäter människans värde efter höjden af des ärestoder; då mängden drifven af begäret at lysa, icke känner nöjet af at gagna, och då sjelfva den Vises låtfade förakt för äran kanske är hans ärelöfning: döljer sig dock någon gång i den ensliga hyddans skugga en blyglam förtjenst, sann, om hon känner sin kallelse och upfyller den: stor, om hon utvidgar sin krets och är tillräcklig för den: rörande, om Hon äger sin del i det allmänna lidandet, om hon delar andras: en förtjenst, dold för sig sjelf och verden, utan anspråk, ej utan rättighet, icke til beundran af efterverlden, men til någon saknad, och några tårar, af samtiden, som hon gagnat och förelöft.

EN sådan förtjenst försvinner vanligen ur verden lika obemärkt som hon där gagnat

nat; icke obekönt; ty hon skapar sjelf sit lugn och sina likars; men otackad och snart glömd. Ätven den ivage tolk, som framställer henne, talar ej til aflägna tider och ännu ej upgångna släfter. Må han blott tala til någon skuggans och lugnets vän, til något lättroddt hjerta och någon god själ. Denna är min ärelyfnad: det är där jag önskade upväcka minnet af Fru Prostinnan, Doctorinnan REGINA MARGARETA LINDBLOM, född PALLAVICINI.

SKALL fördomen lemna Hennes minne en lånad glans? Skall jag säga, at Hon var född af en gammal Italiensk Adelig Slägt A), af hvilken Hon i rätt nedstigande linea var den sista afkomling, och hvars namn, uptaget af et annat på modernet derifrån härstammande hus, ännu florerar i Italien? Är det Hennes ära, at bland sina Förfäder räkna män af utmärkt förtjenst, nyttjade både i Krigsståndet, Kyrkoväsendet och Regerings ärender, som fästet odödligheten vid sina namn? Nej, Fru Doctorinnan LINDBLOM behöfver för sin ära icke sina Förfäders. Må jag blott fästa en blick på deras olyckor. Kan hända, om det är mig så tillåtet at tala, behöfdes de, för at å en flygtig verld lemna et nyttigt exempel af ståndagtighet och dygd; lemna et bevis af den eviga Förfynens rättvisa, som lofvat göra barmhertighet intil mång tusende på dem, som Honom älska.

VÅR

VÅR tid, i så många afseenden oense med sig sjelf, är det äfven i omdömet om Kon. LUDVIG XIV. Förblindelsen, som trotsigt fästade kranen på Hans hjesfa, sliter den nu med ännu mera vildhet från Hans stoder. Detta öga skådar i Honom ärelystnaden, inkräktningen, förtrycket, grunden til Frankrikes närvarande olyckor: et annat såg Dets ära, i vapnens glans, i Snillet, ädelmodet, Konstern och Vetenskapers beskydd. Man kan ej förena dessa stidiga tafflor; man beundrar eller förbannar. Men tänkaren är rättvis; människovännen ser med smärta sit slägtets väl och ve utgå ofta från samma böjelser. Philosophen önskar verlden förståndet til ledstjerna; den Christne vördar Förfynens rättvisa, och ser, suckande, utan förbittring, äfven Religionen hämnad i grufet af LUDVIG XIV:s thron.

TRYGGE i sin ofkuld och vid Nantefiska Edictets löften hvilade Protestanterne i Frankrikes sköte. Handel och näringar tiltogo, Konsterne blomstrade, välmågan utbredde sig med dem. Landet gladdes — men Fanatismen, egennyttan och hoffismeriet äga ännu välde öfver LUDVIGS hjerta. Förföljelsen börjar: mord, plundringar och tvång äro de bevis man fätter emot en ren Religions Sanningar. Detta lyckliga lugn är icke mer: denna välmåga försvinner med tryggheten, Protestanterne rädda sig, flyktande från Frankrikes gränser; deras ögon se gråtande tillbaka

åt det Fädernesland, som förjagar dem; de upoffra hus, beqvåmligheter och vänner, utan annan rikedom än deras flögdeyrken, deras flit, utan annan tröst än deras oskuld och en under sjelfva förföljelsen segrande känsla af Religion.

ÄFVEN Sverige tilbjuder dem försvar och tillflygt. Det fökes där ibland andre, äfven af Herr JACQUES PALLAVICINI B). Värdige Yngling! då du suckande vänder dina blickar från det land, som såg dig födas, hata icke den Religion, som redan i din ungdom beröfvar dig ditt Fädernesland. Hålla til Östersjöns stränder, dit hon kallar dig. Klaga icke öfver Försynens vägar, dem Hon för dig ännu döljer. Hon bereder åt Religions Sanningar en ny styrka i dit efterdöme, åt Svenska Församlingen et nytt stöd i din Dotterfon.

SVERIGE är Fosterland för Herr PALLAVICINI, och med en ännu närmare förening, för hans Dotter REGINA MARGARETA, den yngsta af 12 Sykon. Född i början af detta århundrade C), äger Hon redan derföre en rätt til vår närmare upmärksamhet. Om vår tid brottsligt kanhända afvikit från våra Fäders renhet och enfald i feder, har den dock ej lärt sig förakt för deras dygder: ännu fänker sig blygsamt den flygtige Ynglingens öga för det vördiga anlete, där han ser sig varnad af gamla Verldens manliga och

och dock ej stela alfvarsamhet. Denna välmening, denna fryntlighet, som ofta utan ord talade ur et öppet ansigte, som vitnade om lugn i själen, ingaf förtroende, och så lätt meddelte sig, har lemnat rum åt den konstflade belevvenhet i Frihetens mantel, hvars fina artighet länge förkjult och bedragit, och som nu mera icke bedrager, endast därför at den icke mera tros. Vårt tidhvarf lyser af belevvenhet: våra Fäders gagnade med dygder. I detta föddes Fru Doctorinnan LINDBLOM.

HENNES Far nu boende i Stockholm, sedan Han för Religionen upoffrat sin börd och sin förmögenhet, förfakade ock, hvad endast den fanna Visheten mägtar, en beqvämlig vällefnads utsträckt och en gång kända behof. Han var nu Svensk Borgersman — och detta var hans ära. Han kände ej en veklig Främlings vanliga förakt för et oblidare Climat och en stelare natur: ännu mindre frestades han af detta gäfande begär, at mäta sig med de stora, hvilket hans fordnastånd kunnat urläkta, och hans nya kanske i våra dagar underhållit. Ockfå hade han af Nationen ej at befara hvarken den ärbära delens medömkan, eller den fåtängas under smickret illa dolda åtlöje. Han önskade sig ej et uphöjdt rum ibland den lysande classen af Medborgare, men et obemärkt ibland den nyttiga. Herr PALLAVICINI i sit lugn upfyllde sina skyldigheter emot sit hus och sit
nya

nya Fädernesland. Hans talrika Familie vann sit underhåll, sin upfostran af hans slit: Han sjelf vann sin KONUNGS upmärksamhet och belöning, sina Medborgares aktning och kärlek. Han följdes til grafven af de Redligas saknad (D).

HANS yngsta Dotter, vid sin Faders död endast 8 år gammal, kände minst sin förlust och led den första. Försynen förvarade dock åt Hennes späda ålders vård och upfostran en öm Vän, i Hennes StjufModer Fru MIALON. Under hennës ögon tilbragte M:lle PALLAVICINI sina gladaste år i Friherrliga RIBBINGSKA huset på Boxholm i ÖsterGöthland: et hus, som mer utmärktes af personlig ära och fortidens sanna dygder, än glansen af RIBBINGARS och OXENSTERNORS anor. Här utvecklades Hennes lyckliga natursgåfvor; Hennes förstånd mognade; Hennes böjeller vändes åt Gudsfruktan och dygd. Hennes omgänge förkjuste icke med behagfukans joller, som härmar Visheten, men med den sanna urskillning, det stilla vett, som är Vishetens dotter; Hennes seder antogo icke den förfining, som är det förkämnda hjertats list, men den förädling, som är det goda hjertats seger.

BEVIS på sin egen lyckliga upfostran feck Hon snart tilfälle at lemna, då Hon, redan vid sit fjortonde år, kallades at vårda andras. Denna viktiga möda gör icke goda egenkaper mindre nödvändiga, blir icke min-

mindre ädel och mindre gagnande derföre at den ofta lemnas otackad.

HVILKEN förening af snillets och hjertats egenkaper fordras icke hos den, som värdigt skall upfylla sin förbindelse, at upfostra andras barn och företräda Föräldrars ställe? Jag talar ej om detta nödiga förråd af kunskaper, denna redighet i begrepen, denna lätthet at breda ljus öfver alla förefallande ämnen, detta tålmod, at ej tröttnas af växande svårigheter, af den barnsliga åldrens flygtighet, af en trögare fattningsgåfva: egenkaper, som vanligt eftertrågas och likväl fällan finnas. Men alfvarsamhet, at på en gång anmärka och qväfva odygder, myndighet at ge vigt åt sina föreställningar, och godhet, at ge dem behag, ofta en låtsad efterlåtenhet, at ej tröta: skarpfinnighet at förefa en aflägsen frestelse, och förtroende at ej misstänkas för hemliga förfåt: ståndaktighet at utrota gamla vanarter, och vaksamhet at förekomma nya eller möfatta: nit at föka sin Eleves fördelar, köld at upoffra sina egna — huru stridiga synas icke deslä hos en upfostrare nödige egenkaper! Än denna stadiga upmärksamhet på sig sjelf, denna klokhet i ord och upförande; denna föräta fordran hos en Mentor — efterdömet, och det i en ålder, då han merendels sjelf ännu ej fått all upfostran — af verden. At ändteligen öfvervinna de hinder, som ofta för den visaste läggas af inrotade fördomar, af en illa förstådd ömhet, eller et förutfattadt hat; at kämpa mot

förförelsen af en hög börd, af rikedomar, af smickret, af främmande efterdömen; at förlika ofta stridiga interessen; at ändteligen, hvilket kanbända är det svåraste, behålla aktningen för sig sjelf och kärleken för sina plikter, då det ej anses som en förtjenst, men som en förödmjukelse at upfylla dem, då man måste brottas med föraktet af torftigheten, af sit medelstånd, af sin nödvändiga tjenst, belöfad af en oblidare lyckas hot, af sit beroende, af människors otack och orättvisa, dem man måste lida, utan klagan och utan uprättelse — hvilket moget vett, hvilken erfarenhet, hvilket stadadt mod fordras icke härtil! — och likväl lofvade M:lle PALLAVICINI dessa egenskaper redan vid dess fjortonde års ålder.

LYCKLIGT vis behöfde Hon dock icke alla. Sägom til en heder för Henne sjelf och för de tvänne ansedda Hus, imellan hvilka Hon delade sin trettonåriga omsorg, at Hon där ansågs som en Dotter, icke som en Främdling, at Hon bibehöll och stärkte sina Herrskapers ynnest och ömhet, jämte sina unga Elevers tilgifvenhet och vänskap. Också belöntes deras värdiga upförande och Hennes möda. Man visade som mönster för det täcka könet, Fröknarne VON UNGERN STERNBREG E) och VON DER PAHLEN F).

SOM Gouvernante för den sistnämnda, sedermera Grefvinna FRÖLICH grundlade M:lle PALLAVICINI första bekantskapen i sina tilkomman-

mande Svärföräldras hus och mötte där den högaktning, det öppna förtroende, den Faderliga ömhet, som de, ännu okunnige om Förfynens skickelle, lemnade som en skuld åt Hennes ädla tänkefätt och Hennes dygder. Hon blef deras dotter förr, än deras Sons maka G).

HON medförde sina dygder, sit vett, sin verldskännedom i hemgift, då Hon 1740 lemnade sin hand och sit hjerta åt då varande Regements - Pastorn vid K. ÖstGötha Cavallerie, nu Prosten öfver Södra Tjust Contract och Kyrkoherden i Odensvi, Doctor AXEL JOHAN LINDBLOM. Nu öppnades rätta fältet för Hennes verksamhet, och vi få se Henne värdigt upfylla sin kallelse och sina ändamål, som Maka, Mor och Husmor.

JAG vet at denna ära skall fynas vanlig och allmän för et flägte, som söker människans värde endast i det lysande och det ovanliga. Imedlertid, kanske dessa plikter mera fällan kännas och utöfvas, än de åberopas, och Doctorinnan LINDBLOM torde i detta afseende lemna verlden et sällsammare efterdöme, än man vid sin förfä flygtiga blick förmodar.

AT ifrån et stilla lefnadsfätt kallas til hushållslefnadens mödor, at med vana och erfarenhet af utsträckta behof, inskränka sina begär inom medelståndets nödiga måttlighet; at ifrån de förnämares palats flyttas i en enlig hydda, omgifven af allmogens barn; at
lak-

fakna öfverflöd, bekvämligheter, tidsfördrif och dock ej klaga, och dock finna sina nöjen i sin huslesnad, sin fällhet med sin Man, i et oanfenligt rjäll, vid et tarfligt bord, inom en inskränkt krets, och dock bibehålla de Förnämares oskrymtade tilgifvenhet, jämte det ringare Folkets tilvundna förtroende och välmening — Man sökte desla egenskaper hos Fru LINDBLOM, och på detta lugna väfande, på denna utan beställsamhet och buller driftiga omtanka, på denna goda ordning, på denna tarflighet utan brist såg man i Henne mönstret för en god Präst - Fru.

DESSA egenskaper, alltid nödige för en god Husmor, blefvo det ännu mera för den unga Fru LINDBLOM, hvars tålmod, utom flere svårigheter vanlige för nyss bosatte hushållare, äfven redan i början af Hennes hushållslesnad pröfvades i flere tilstötande bekymmer, som blott genom Hennes omtanka och Hennes fordna Herrskapers fortsatta bevågenhet öfvervunnos. Ensam vårdade Hon sit hus under Hennes Mans frånvaro i Finska fälttåget och Skånska campagnen *H*). Hennes ensliga hydda och Hennes tyfsta tårar förrådde Hennes faknad; men på någon underlåten vård om hufet, på någon bristande ordning, någon minskad drift i hushållet, röjde man aldrig, at Hon var ensam.

GLADARE utsigter öppnades, då Regements-

ments - Pastor LINDBLOM, på Församlingens enhälliga kallelse 1750 flyttades til Odensvi Pastorat.

Låt säfängan och lätt sinnigheten skänka sit åtlöje och sit förakt åt det Stånd, som det åligger at vaka öfver dygd och seder och Gudsfruktan: låt dem kalla des löckliga en-fald okunnighet, des omtanka verldlig om-forg, des nit skrymteri, des ämbetspligter lätta och beqvämliga. Denna tanka kan icke hyfas af någon, som med et mera upmärksamt öga följt en Lärare på de mödosamma fält; som hans ämbete för honom utstakat; i de af oenigheten skakade hyddor, dit han kallas at återföra lugn och lycksalighet, at imellan makar stärka det löstade föreningsbandet, at leda en Yngling tillbaka til sina sonliga plikter och återupväcka i en Fars hjerta en långsamt flocknande ömhet; til en döende likes bädd, hvars sista suckar han skall uphemta, gjuta tröst öfver hans sista lidande och förlöfva hans sista ögonblick; til brotslingens fängelse, af hvars förtviflan han kan hända är det enda vittnet, och hvars samvetes hoteller han bör mildra, då han ej kan tyfta Lagens. Kallad til åskådare af des lö ryffliga upträden af det mänskliga eländet, hvad bör han känna? På hvilka hårda prof skulle icke ofta hans människökärlek fättas, som dock är den första fordran af hans ämbete och hans Religion? hvilka sorgliga bilder skulle icke hans

inbild-

inbillning tillkapa sig af det mänskliga lifvets elände, om han icke inom sit hus, i sin Makas armar och sin Familles sköte njöt erfarenheten af defs fällhet. Denna lyckliga erfarenhet ägde Doctör LINDBLOM. Han glömde vid sin hustrus sida sit ämbetes öfverståndna mödor; Han lärde sig älska de förestående, ty Han njöt en upmuntran i sin Makas blickar, en belöning i sina Barns frägd. Han kände sin lycka och tröttnade ej vid åsynen af sina likars eländen; Han ägde en dygdig Maka, och förfontes med människoslägtet och tröttnade icke vid de dårskaper och affteg, dem Han borde rätta.

EN enskild man väntar sig ingen förebräelse, då han njuter sit lugn utan at störa andras. För sin ära behöfver han ofta endast veta hvad han är sig sjelf skyldig: men en Präst är skyldig, at åt sin Församling helga sin tid, sina råd, sitt arbete, sit efterdöme. Han är icke blott sin HERRAS tjernare; Han är sin Församlings. Han måste lämpa sig efter hvars och ens olika fordringar, olika stånd, seder och begrep. Han måste lefva med alla, tjena alla: dela de högre classers uplysning och förfining, icke vilja sig främmande vid deras mera lysande lefnadslätt, nedlåta sig til de ringare classers enfald och välmening, icke stötas af deras råhet. Huru nödig är icke hos en andelig Man denna värdiga klokhets, som fätter honom
hvar-

hvarken under de förre, eller, hvad som kanske är en ännu större olycka, förmycket öfver de sednare. I den förre händelsen blir han löjlig och föraktad; i den sednare, förmycket aktad, det är ofta, för litet älskad; i båda, onyttig och ofkicklig för sit kall. För at rätt upfylla det, måste han visa sig värdig, ordentlig och exemplarisk i sin huslefnad, och härvid kräfver han å nyo sin Makas biträde. Doctor LINDBLOM ägde det. Hans Makas upfostran, Hennes längre vistande i förnäma hus, kanske förnämligast Hennes värdighet och uplyftning i tänkelätt, gjorde Hennes sällskap, gjorde Henne sjelf hos de högre Clasfer behaglig och högaktad; ömhet, godhet, välvilja gjorde Henne hos de ringare — välsignad.

DET är icke min röst, det är den varnade obetänksamhetens, det tröstade bekymrets, den frälsta uslingens; det är tacksamhetens, som bör, och som länge skall säga, huru ömt Hon förekommit mänskighetens väntan och lifat des lidande. Under täta misväxt år, har Hon dageligen mättat många, hvilkas tyfta tårar ännu förkunna det. Flere barn, utan Föräldrar, funno i Henne sin moder, uptogos, kläddes och upfostrades af Henne. Desla välgerningar kunna icke döljas; de uphöjas af tacksamhetens rop, af des utbristande känsla, som förråder hennes hemlighet. Men de tårar Hon i tyfthet af-

torkat; de ömma råd, de välmenande varningar Hon gifvit; de hjertan Hon återkallat til Gud och dygden; Hennes sorgfällighet, at ej förlora något ögonblick, ej något tillfälle at tjena en like; desä mångfaldiga bevis af en öm känsla och en verksam välvilja äro kanhända endast räknade af den, som ser i det dolda, och vedergäller uppenbarliga.

At Hon varit et mönster för mödrar är af Hennes förtjenster kanhända den här i tiden bäst belönte, och derföre ock den bäst kända. Allmänheten vet, at Hennes ännu lefvande Barn från sina spädate år äfven af Henne lärt älska Gud, sanningen och dygden; at de egenkaper, som gjort dem skicklige til utmärkte ämbeten i Samhället äro frukter af Föräldrarnes vishet och omtanka; at Hon således kan sägas hafva skänkt åt Fäderneslandet Män, som med sin uplysning, sina tänkesätt och sina dygder, ännu mera än genom glansen af sina Ämbeten, länge skola göra heder åt tideharivet och åt sin Mors minne. Man bör icke glömma, at Fru Doctorinnan LINDBLOM varit en af de bästa, och ömaste af mödrar, då man med trygghet kan kalla Henne den lyckligaste I).

IBLAND de lugna och, äfven under olyckorne, glada dagar, som Förfynen låter upgå til den dygdiges belöning och tröst under lidandet, målar min inbildning för mig en, såsom den äkta kärlekens, den moderliga öm-

ömhetens högtidsdag. Doctorn och Doctorinnan LINDBLOM, firade d. 6 Julii 1790 deras Guldbröllop K). Jag ville på denna rörande taf-la framställa den vördade, snart åttatioåriga Mannen, hvars lugna anlete fördolde hans ålder, men bevittnade hans dygder, hvars grå hår framkallade vördnaden och ur hvars tårfulla öga, lyft mot Himmelen, tacksamheten talade: hans Barn, hvilkas mogna egenskaper, hvilkas ärofulla ämbeten, hvilkas eldade blickar vittnade at de ägde den första af all fällhet, den, at göra sina Föräldrars: Barnabarn, hvilkas oskuld och liflighet lofvade deras Föräldrar lika leende upträden: de öfriga af denna vörduadsvärda famille, som i detta ögonblick kände sin lycka i en Brors, en Farbrors, en Slägtinges: alla närvarande, som täflade i förkjusning och välsignelser — men Hon bjuder sig nu förnämligast åt min tanka, denna oförlikneliga Måka, som icke tillät sit hjerta sända en suck af klagan med sina tacksägelsor til Himmelen, och som glömde sina plågor för at lifva den allmänna glädjen, hvilken Hennes ögon ej sågo, men Hennes hjerta delade.

JA, jag har nämt Hennes fällhet i lifvet, det är tid at betrakta Hennes qual. Om olyckan äfven äger en rätt at fästa verdens flygtiga blick, så saknar Doctorinnan LINDBLOM ej eller den. Hennes hela merändels ofstadig och vacklande, upfyllde ej det hopp,
 B som

som Hennes jämna och måttliga lefnadsfätt
 naturligen bordt gifva. Ellofva är för sin död
 förlorade Hon sin syn, först på det högra ö-
 gat och sedan äfven på det vänstra (L). En
 ouphörlig ögonverk beröfvade Henne äfven
 några stunders lättnad, som Hon kunnat hem-
 ta af sömnen och hvilan. Hennes hörsel,
 mycket försvagad på de sista åren, lemnade
 Henne föga af den timliga glädjen at njuta.
 Hon hade desto lyckligare tillfälle, at visa
 dygdens och Religionens styrka. Man hörde
 Henne fällan klaga, om icke deröfver, at
 Hon befارade, at smärta andra med åsynen
 af de plågor, emot hvilkas känsla tålmodet
 härdat Henne sjelf. Hon förlät Ungdomen
 des flygtighet, des glömska och medömkan.
 Man har sett Henne förställa smärtan, samla
 sina flygtande krafter, återkalla sin ungdoms
 glättighet och ännu, midt under plågorne,
 lifva glädje hos andra. Hennes hus, lika ut-
 märkt för ordning och treflighet, förrådde al-
 drig at Husmodren var blind: Hennes omgän-
 ge, altid lika vettigt, ofta lika muntert och
 uplifvadt, som i Hennes gladaste dagar, röj-
 de aldrig, at hon kanske i samma ögon-
 blick långsamt förtärdes af plågorna.

FÖR sin död befökte Hon sin äldsta Sön, åt-
 följd af sin Man, och mött af sina öfriga Söner,
 Sonhustrur och barnabarn, hvilka alla vo-
 ro samlade der (M). Försynen, lemnade Hen-
 nes Modershjerta denna sista vederqveckelse
 och

och gaf Henne styrka at njuta den. Hon njöt den — Barn och Barnabarn emöttogo här Hennes sista välgignelser. Det var Hennes sista affkedsbesök, Hennes sista glada ögonblick. Hvad säger jag? nej leende nedlades Hon kort derefter på sin dödsbädd N). Hon hade lärt af sina plågor, at tåligt lida: af sina dygders minne, at tröstas: af religionen, at dö — och Hennes sista pust var Hennes yppersta välgignelse.

*Salige åro de döde, som i HERRA.
NOM dö!*

ANMÄRKNINGAR.

A) Huset PALLAVICINI härstammar från Genua, och har länge under medeltiden och allt derefter varit bland de anfenligaste i Italien. Det har gifvit Kyrkan flere *Cardinaler* och *Biskopar*, Staten *Doger*, *Generaler* och högre Ämbetsmän. I borgerliga samfundet har det varit uphögt genom *Prinsar* och *Marquis*, samt i det Lärda af utmärkte Författare.

Familjen har delt sig, utom den *Genuesiska*, i den *Romerska*, *Lombardiska*, och, sedan för-
ra århundra, iden *Fransyska* grenen. Den *Romerska* gick ut med Stats-Secreteraren hos nu regerande Päfven PIUS VI, Cardinalen PALLAVICINI, hvilken före sin död förordnade at ätten åter skulle upplifvas genom des yngste Syfterson *Rospiglioso*, hvilken nu bär detta namn. Af den *Fransyska* från hvilken Sal. Fru DOCT. LINDBLOM härstammar, äro veterligen nu mera inga öfrige, sedan den äfven utlocknat i Sverige. Vapnet består af en sköld fördelt i 9 tärningar eller rutor, 2 och 1, hvaraf 4 äro blå och 5 i guld, betäckte af en svart Pallifade. Sådant är det vapn, som ses på Pallavicinska Palatset på Campo MARZZO i Rom.

B) Religions förföljelsen och LUDVIC XIV:s Dragonader drabbade svårligen det *Pallavicinska* huset i Frankrike, som der hade antagit den Reformerta bekännelsen. Unge PALLAVICINI såg sin Moder, som då var Enka, under fanatistens

tismens raseri blifva inbränd i sitt eget Slott, och räddade sig vid 14 års ålder med flygten, lemnandes hela sin egendom til rof åt våldswerkarne. Jfr *Prästmötet i Linköping 1787* f. 46, 47. 8:o.

C) Född d. 29 Sept. 1713. Hennes Moder var Fru MAGDELONE TOUTIN, bördig ur et gammalt Handelshus från Holland, hvars Afkomlingar ännu florerar i Stockholm.

D) Han afled 1721. Länge hade han lefvat okänd i Stockholm, men blef genom tilfälligheter upptäckt. Man erbjöd honom eller hans barn at återfå deras gods i Frankrike; men han föredrog sin Religion och en läflig medelmätta för stånd och ägodelar. Af Konung FREDRIC I emottog han flere nådebevis och fick äfven kort före sin död en pension af samma Regents frikostighet. Yngsta Dottren fick företräde hos Drott. ULR. ELEONORA och emottog af Drottningens egen hand en gofva passad efter hennes ålder.

E) Fröken CHRISTINA CHARLOTTA, Dotter af Öfversten Baron v. UNGERN STERNBERG och des Fru, Grefvinnan CHARLOTTA MÖRNER på Ribbinghoff. Gift med nu mera afl. Öfversten och Riddaren HANS LEONH. DRAKE på Forsnäs. Fru Friherrinnan lefver ännu, högaktad för dygder, som hedra både Hennes stånd och kön, och uppehåller sig i Norrköping. Ifrån 1727 til 1734 vårdade M:lle PALLAVICINI denna Frökens och Des halffysters CHARL. CATR. v. SCHARS uppfostran. Denna blef sedermera gift med Ryttmäst. vid Östg.

Cavallerie, Friherre JOHAN LEJONHJELM och
och sist med Cap. och Ridd. RIDDERBORG.
Död 1792.

F) Enda Dotter af General Majoren
Frih. OTTO CHRIST. VON DER PAHLEN och des
Fru Grefvinnan MAGDELONA MÖRNER. Gift
med Landshöfdingen m. m. Gref BENGT GUST.
FRÖLICH. Död 1784.

G) Kyrkoherden LARS LINDBLOM och
des Fru HELENA WEGNER i Norravi, i Link.
Stift. Den ynnest och vänskap hvarmed detta
Prästhus omfattades af SockneHerrskapet på
Ribblingshof, gaf anledning til bekantskapen med
M:lle PALLAVICINI. Hennes egenkaper gjor-
de henne der äfven ogement älskad och vänska-
pen med deras Dotter, n. v. Enke-Prostin-
nan Fru ANNA CATH. JURINGIUS, född LINDBLOM,
bibehöll förbindelsen med detta hus, äf-
ven sedan hon lemnat orten. Den slutades
med en ännu närmare, med älfva Sonen, n. v.
Prosten Doct. AXEL JOHAN LINDBLOM i O-
densvi.

H) Reg. Pastor A. J. LINDBLOM com-
menderades til Finland med K. Öfvtg. Cavalle-
rie två månader efter brölloppet.

I) Fru Doctorinnans nära tre och fem-
tio åra äktenkap med d. v. Regements Pa-
storn vid Kongl. Öfvtg. Cavalleri Regemente,
nu Prosten Doct. AXEL JOHAN LINDBLOM,
välignades med 4 Söner:

1) OTTO CHRISTIAN född 1741 och död
samma år.

2)

2) LARS, född 1743, Häradshötd. i Tjust, gift med Fru CATHARINA MARGARETHA LILJENSTOLPE, förr BAUMAN, från Falsterbo. Genom denna Son blef Fru Doctorinnan Stammoder för den ena grenen af den Svenska adeliga, under N:o 2146 på Riddarhuset introducerade, Familjen LILJENSTOLPE och Farmor för 4 Barnabarn, AXEL, GUSTAF ULRIC, LUCIA MARGARETHA och CARL OTTO.

3) JACOB, född 1746, Theol. Doctor, Biskop öfver Linköpings Stift, samt Ledamot af Kongl. Nordst. Orden. Genom honom blef Fru Doctorinnan Farmoder för 3:ne söner och 1 dotter, af hvilka lefva, AXEL JOHAN, född af Biskopens förra Fru, GUNNILA MARG. FRONDIN: och GUSTAF ADOLPH, född af nu varande Fru Biskopinnan SOPHIE ULR. SÖDERBERG.

4) GABRIEL, född 1750, Kongl. Secretare och V. Secret. i Kongl. Vitterhets Acad. Gift 1793 med sin Cousine, Fru MARIA REBECCA LINDBLOM, Dotter af Härads - Prosten och Kyrkoh. i Mogata Mag. OLOF LINDBLOM och desfs Fru ANNA BRITA COLLIN.

K) Denna dagen, d. 6 Julii 1790, på hvilken Doct. LINDBLOM gick in i sitt 78 ålders år, var tillika en åminnelledag af detta Paret's femtioåra Ijufva sammanlefnad. Han firades af alla deras Barn och Barnbarn närvarande, samt flera Anhöriga och Vänner, med en högtidlighet, som var värdig dessa Makars tänksätt. Under en liflig känsla af Förfynens godhet, som så synbart ledt dem efter sitt råd, skänckte de til O-

densvi Förfamling en summa af Etthundra Sextiosex Riksdl. 32 sk. af hvars afkastning två tredjedelar årligen *indelas till Sokenns fattige, som för ålder, sjuklighet, oförsel sig sjelfve ej berga kunna*, och den tredje användes til Biblar, Psalmböcker och christeliga Läroböcker, hvilka dels lemnas som præmium åt den skickligaste i Christendoms kunskapen, dels *till undervisning åt sådana fattiga barn af Allmogen, hvilkas föräldrar ej mägia at dessa Böcker sjelfve förskaffa*. Se författningen härom i *Link. Stifts-Tidning*. N:o 3, 1790.

L) Såsom et drag af Fru Doctorinnans öma och känslofulla hjerta må det nämnas, at Hennes innerliga sorg öfver sin andra Sonhustrus, Professorekan GUNNILA LINDBLOMS, född FRONDIN, tidiga bortgång 1783 märkeligen, om icke vållade dock ökade orsakerna till synens förlust.

M) I slutet af Julii månad:

N) Hon affomnade stilla efter 14 dagars mattande sjukdom d. 20 Aug. 1793, nära 80 gammal. Hennes stoft beledlagadt af Hennes 80 åriga Man, nedfattes i des vilorum af Barn och Barnabarn, under tårar och välsignelser.

IN

OBITUM

NOBILISSIMÆ MATRONÆ

REGINÆ MARGARETÆ

PALLAVICINÆ,

CONJUGIS DILECTISSIMÆ

MAXIME REVERENDI

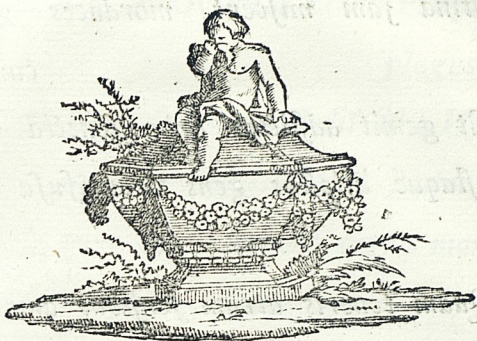
DOM. DOCT. ET PRÆPOSITI

AX. J. LINDBLOM,

DEN. D. XX AUGUSTI, MDCCXCIII,

---

*D*elicium, MATRONA, Domûs &

adorea Sexûs,

Quæ genus ex Italis nobile duxit Avis,

Ultima de veteri nunc stemmate PALLA-

VICINI

Occubat, ætatis pondere fessa suæ.

Tristis ad hunc tumulum Virtus sua vul-

nera plorat:

AXELI, o! pretium fletibus usque Tuis.

Te fortuna diu felicem fecit amorque,

Plausibus & nostris adnuit ipse Polus.

Pri-

Pristina jam miscent mordaces gaudia
cura,

Et gemit adflctas orba seneeta vices:
Mæstaque dilectos gens circumfusa Pena-
tes

Quam teneris atram sensibus ambit hu-
mum!

Te merito superesse stupes Tibi: sed mœra
parva est,

Cum Tua reddetur MARGARIS alma
Tibi;

Ambo & in æternum lætos sociabitis Hy-
mnos,

Vestraque perpetuus corda ligabit amor.
Interea ter fausta Tibi solatia terris

Servat adhuc cœlum: Ter Tibi plaude,
Senex!

Adspicis, ex placido quam sanguine sur-
get utroque
Trina

Trina per & Gothicas clara Propago
plagas.

PALLAVICINA Domus dedit & LINDA

BLOMIA Natos,

Gloria quos vario nomine digna manet.

Intulit Hic mitram Genti lituumque Pa-
ternae,

Quod Materna decus vidit & ante diu,

Usque ac purpureos, jactat quos Roma,
galeros,

Roma licet nostro tempore visa minor.

Illi Afræa tulit pia Nobilitatis honores,

Conspicuumque dedit nomen habere fori.

Ultimus haud meritis est ultimus: ibit &

Idem

Altius, AUGUSTO fata levante suo.

Hæc Tua sunt, lætor, (neque enim com-
munia) rerum

Gau-

Gaudia: nunc iterum ter Tibi plaude,
Senex!

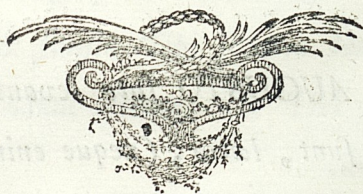
Dicere quod soleo, fortunatissimus ævi
Tu Pater es, Generis Te sequiturque
decus.

Qui feriat dolor ossa aliis & pectora,
nōsti,

Haud premit at canos flebilis ille Tuos.
Tu poteris semper præclaro in Sangvine
felix

Vivere, Tu felix, cum venit hora, mori.

S. 2.

FRU DOCTORINNAN

L I N D B L O M S

AFSKED FRÅN DET TIMLIGA.

Rys! yra hop! och fly ifrån den graf Du fer,
Den öpnad är för mig — jag nalkas den och ler;
Med hopp at få en önskad hvila njuta,
Mig dödens qual är ljuft, som lifvets qual
skall sluta,
Mitt stoft i jorden strös vid forgeklockans ljud,
Min anda evigt fäll får nalkas Dig — ö GUD!
I! som mig Himlen gaf, min ålderdom at stöda,
Man, Barn och Barnabarn! om jag ibland de
döda,
Och då Seraphers frögd blir gjuten i min själ,
Har någon önskan kvar — är den för Edert väl.
At mänskians fällhet blott Förstånd och Dygd
bereder,
Må likafom mit lif, min död det lära Eder;
Och

Och för den dygd, som här ej sin belöning får,
Jag ser en evighet beredd af fälla år.

I vänner kring min bädd, som sucken vid min

Imärta,

Förgäten plågans knot: sen lugnet i mit hjerta:

Den klagar ej den röst, som med förtröstan ber,

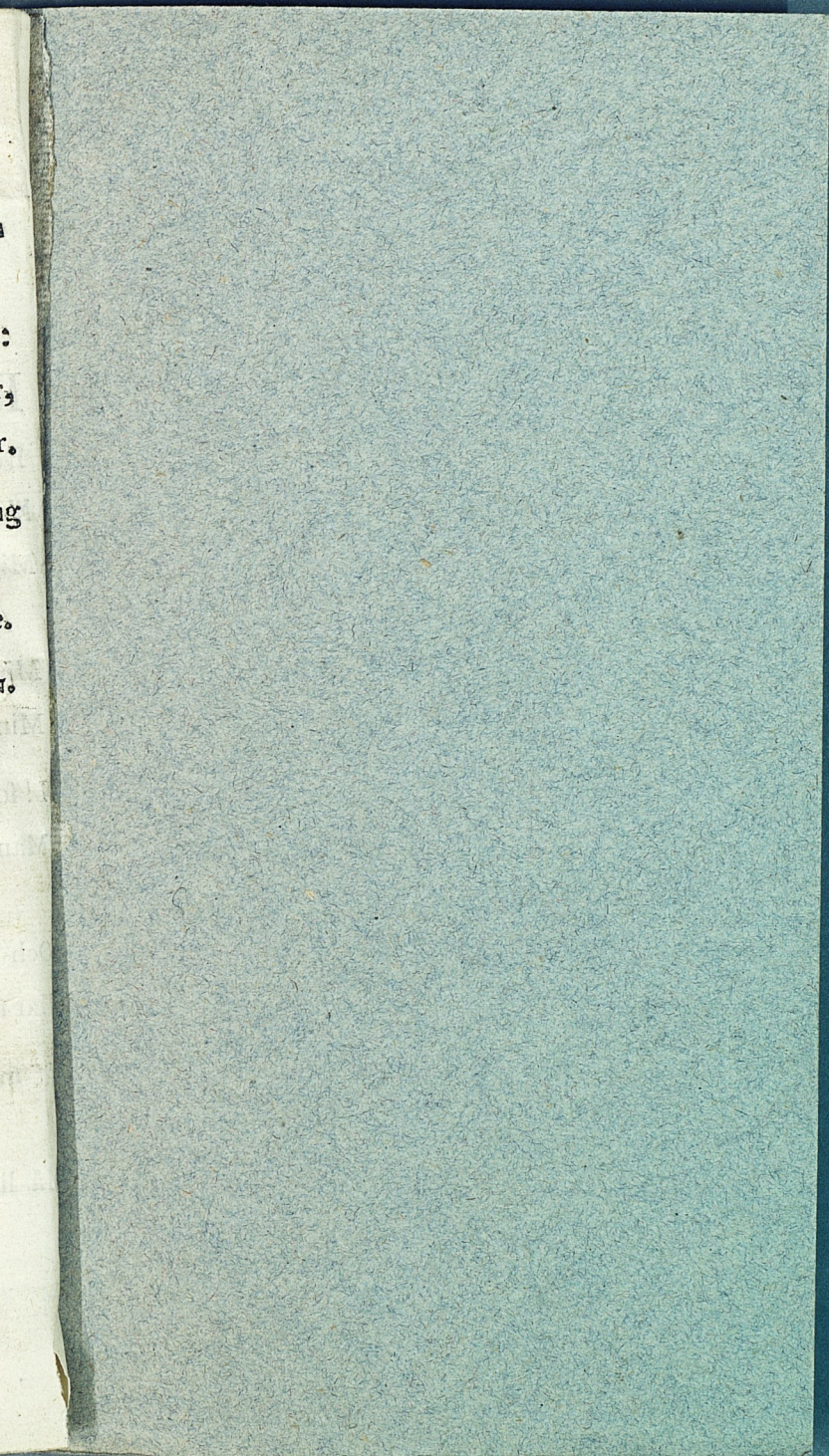
Som prifår Himlens Nåd, och som välsignar Er.

Hon talte — Brustna ord en ljuf förlofsning

Devs anda segrande sig til sitt Uphof höjde:

H. EMANUELSON.

www.books2ebooks.eu